

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **KOMTERM Čechy, s.r.o.**, IČ 28510011, se sídlem Bělehradská 55/15, Praha 4, zast. Mgr. Lukášem Nývlttem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2015, č. 904010515, č. j. 031300614/215/15/90.220/Ve, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 6 Af 21/2015 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Státní energetická inspekce rozhodnutím ze dne 21. 11. 2014, č. 314033114 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložila výrokem I. žalobkyni pokutu ve výši 3.458.615 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustila tím, že jako výrobce elektřiny ve výrobě U Vodárny 1506, 397 15 Písek a současně prodávající elektřiny v únoru, březnu a dubnu 2013 nedodržela věcnou podmínku stanovenou cenovým orgánem v bodu (1.7.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2012 (dále jen „cenové rozhodnutí“), neboť uplatnila u operátora trhu, společnosti OTE, a.s., zelený bonus jako pevnou hodnotu při výrobě elektřiny vyrobené spalováním čisté biomasy kategorie O2 ve výši

2.470 Kč/MWh pro výrobu „výroba elektřiny spalováním čisté biomasy v nových výrobních elektřiny uvedených do provozu od 01. 01. 2008 do 31. 12. 2012“ [bod (1. 7.), řádek 261, sloupec k] na množství vyrobené elektřiny ve výši 2.470,439 MWh, ačkoliv měla uplatnit na toto množství elektřiny zelený bonus ve výši 1.070 Kč/MWh [bod (1. 7.), řádek 244, sloupec k] pro výrobu „výroba elektřiny spalováním čisté biomasy ve stávajících provozovnách uvedených do provozu do 31. 12. 2012“, neboť výrobní elektřiny U Vodárny 1506, 397 15 Písek naplňuje definici stávající výrobní podle bodu (1.7.4.) tohoto cenového předpisu, čímž byl získán nepřiměřený majetkový prospěch vyčíslený podle § 14 zákona o cenách ve výši 3.458.614,60 Kč. Výrokem II. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 2. 2015, č. j. 031300614/215/15/90.220/Ve, odvolání zamítla a potvrdila výše uvedené prvostupňové rozhodnutí.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 6 Af 21/2015 - 50, žalobu proti rozhodnutí o odvolání zamítl. Konstatoval, že pokud žalobkyně toliko investovala do již existujících hlavních částí elektrárenského bloku, nemůže se ze své podstaty jednat o novou výrobu. Žalobkyně si pronajala již dříve existující elektrárenský blok, v němž se elektřina vyráběla spalováním uhlí, který jen upravila pro účely výroby elektřiny spalováním biomasy. Jelikož žalobkyně nepořídila všechny hlavní části elektrárenského bloku, nesplnila podmínku pro čerpání zeleného bonusu pro nové výrobní či zdroje elektřiny. Je současně nerozhodné, že předmětná výrobní po provedené rekonstrukci splňuje požadavky na účinnost využití elektrické energie, které jsou kladeny na zdroje elektřiny. Městský soud konstatoval, že není přílehlavý odkaz žalobkyně na podmínky podpory výroby elektřiny z vodních a větrných zdrojů, neboť určení míry podpory jednotlivých zdrojů závisí primárně na úvaze zákonodárce. Výše ani rozsah investice nejsou relevantní, neboť tato investice nesměřovala do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, přičemž o opaku nesvědčí ani odborný posudek společnosti ORGEZ, a.s. předložený žalobkyní. Platbu nájemného přitom rovněž nelze považovat za investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. K obdobnému závěru dospěla i žalovaná s tím, že tento závěr i odpovídajícím způsobem odůvodnila.

[3] Podle názoru městského soudu „žalobkyni ani dle cenového rozhodnutí č. 8/2008 (bod 1.5) nenáleželo právo uplatnit zelený bonus pro výrobu elektřiny z biomasy, neboť předmětná výrobní nebyla ani za účinnosti cenového rozhodnutí č. 8/2008 „novou výrobnou“. Byť v cenovém rozhodnutí č. 8/2008 ještě definiční rozlišení „nové výrobní“ a „stávající výrobní“ chybělo (definice „stávající výrobní“ byla zavedena cenovým rozhodnutím č. 4/2009 a blíže specifikována cenovým rozhodnutím č. 2/2010), neznamená to, že všechny výrobní spalující čistou biomasu byly automaticky považovány za nové. Městský soud je přesvědčen, že i před účinností cenových rozhodnutí č. 8/2008 a č. 2/2010 nebylo možné ztotožnit rekonstrukci technologické části stávajícího zařízení s uvedením do provozu nového zařízení, a že tedy žalobkyně v roce 2009 nesplňovala kategorii pro uplatňování podpory pro výrobu elektřiny z biomasy v nové výrobní. Stejně tak podle názoru městského soudu žalobkyni nenáleželo právo uplatnit zelený bonus pro výrobu elektřiny z biomasy ani dle cenového rozhodnutí č. 7/2007 (bod 1.5), neboť předmětná výrobní nenaplňovala ani za účinnosti

pokračování

cenového rozhodnutí č. 7/2007 definici „nové lokality“, jak je tam uvedeno v závislosti na datu uvedení do provozu.“ Městský soud upozornil, že změna právní úpravy nebyla bezúčelná, neboť jejím smyslem byla podpora vzniku nových výroben pro spalování biomasy. Městský soud upozornil, že cenové rozhodnutí je třeba vykládat s ohledem na jeho dva základní cíle (vznik nových výroben a podporu změny zdroje u stávajících výroben), které se realizují prostřednictvím odlišných motivací. Smyslem je podpořit formou zeleného bonusu v určité výši vznik nových výroben, a vedle toho podpořit formou zeleného bonusu v jiné (nižší) výši změnu technologie u stávajících výroben. Žalobkyně na podporu svého tvrzení, že za protiprávní stav nesou odpovědnost správní orgány, poukazuje na dlouhodobé a bezproblémové vyplácení podpory v nesprávné výši jejím administrátorem. Městský soud však konstatoval, že administrátor podpory není správním orgánem, nevykonává státní správu, zejména pak není povinen kontrolovat údaje získané od výrobce elektřiny. Byla to tedy výlučně žalobkyně, která nesla odpovědnost za protiprávní stav.

[4] Městský soud ve vztahu k závěrům kontroly provedené v době od 18. 4. 2012 do 28. 5. 2012, kdy žalovaná výslovně uvedla, že nezjistila porušení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, konstatoval, že žalovaná neprováděla kontrolu podle zákona o cenách. Ta jí byla svěřena až s účinností od 30. 5. 2012. Proto žalovaná nemohla zaměřit svá kontrolní zjištění na dodržování zákona o cenách. Správní orgány tak neudržovaly žalobkyni v jistotě, že splnila veškeré zákonné požadavky pro čerpání zeleného bonusu v jí uplatněné výši, a neuplatnily vůči ní chybný postup. Správní orgány, resp. operátor trhu, který ani správním orgánem není, vycházely z údajů, za jejichž správnost nesla odpovědnost žalobkyně, přičemž kontrolu prováděly v mezích své zákonem svěřené pravomoci. Městský soud tedy dovodil, že žalovaná učinila zcela správný závěr o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt, a proto žalobní námitka spočívající v nezohlednění liberačního důvodu nebyla opodstatněná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že městský soud pochybil, jestliže neprovedl důkaz znaleckým posudkem, který by posoudil výkonové parametry výrobní po provedené investici. Přitom rozlišování výše podpory mezi novými a stávajícími zdroji, aniž by současně došlo k zohlednění účinnosti výroby elektrické energie v upravených zdrojích, přehlíží obecný cíl podpory, kterým je co nejúčinnější přeměna energie obsažené v palivu do elektrické energie. Městský soud měl přihlídnout k tomu, že po provedené investici zdroj z hlediska technických parametrů odpovídá nové výrobně. Stěžovatelka zdůraznila, že v žalobě jednoznačně vymezila, proč nesouhlasí se závěry správních orgánů a svou argumentaci řádně podpořila skutkovými tvrzeními a souvisejícími důkazy. Podle ní nelze omezit výklad slovního spojení „investice do zařízení“ výlučně jako nové nabytí při vynaložení finančního plnění. Městský soud přitom dostatečně nevysvětlil, proč nelze považovat investici do již existujících hlavních částí elektrárenského bloku za novou výrobní. Závěry městského soudu rovněž ve svém důsledku zamezují tomu, aby podporu získali ti provozovatelé, kteří vyrábí elektřinu na cizím, pronajatém či propachtovaném zařízení, a to i kdyby se jednalo o nové výrobní. Pokud by navíc bylo možné vykládat pojem

investice do zařízení takto tím způsobem, že musí být provedeny změny ve využívání primárního energetického zdroje, vedlo by to k tomu, že by ke změně primárního zdroje vůbec nemohlo dojít, ale musel by být de facto postaven zdroj nový, neboť hlavní části primárního zdroje (kotel, parní rozvody, turbína a generátor) představují takřka celý zdroj a ostatní části jsou jen podružné. Podle stěžovatelky odkaz městského soudu na podporu zdrojů z větrné a vodní energie není přiléhavý, neboť u nich byla zvolena různá výše podpory i s ohledem na stáří jednotlivých technologií, což pro spalování biomasy Energetický regulační úřad neučinil. Nesprávný je podle stěžovatelky i závěr městského soudu, že smyslem podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů byla jen podpora výstavby zdrojů nových, ale významné jsou i úpravy zdrojů již existujících. Stěžovatelka setrvala na svých závěrech, že cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu je v důsledku nepřipustné nepravé retroaktivity protiústavní, a současně odmítla, že by ji dřívější cenové rozhodnutí č. 8/2008 nezaručovalo podporu v plné výši. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelka navrhla, aby zrušil správní rozhodnutí i rozsudek městského soudu a vrátil věc k dalšímu projednání žalované.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na své argumentaci a ztotožnila se s úvahami městského soudu. Stěžovatelka si podle žalované pronajala výrobu elektřiny, kde provedla investice spojené s technickým zhodnocením stávajícího zařízení za účelem spalování čisté biomasy, aniž by však pořídila všechny hlavní části elektrárenského bloku, a to kotel, parní rozvody, turbínu a generátor. Stěžovatelka proto takto změnila využívání primárního zdroje. Žalovaná již v rámci vyjádření k žalobě vysvětlila, proč nelze považovat zařízení stěžovatelky za novou výrobu a na toto vyjádření proto odkázala. Z těchto důvodů žalovaná Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, *„právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5“.*

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že Energetický regulační úřad (na základě zmocnění uvedeného v § 5 odst. 5 zákona o cenách) v bodě (1.7.) cenového rozhodnutí určil výkupní

pokračování

ceny a zelené bonusy pro elektřinu vyrobenou z biomasy (kategorie biomasy a proces využití O2) tak, že u výroby elektřiny spalováním čisté biomasy ve stávajících výrobnách s datem uvedení výrobní do provozu do 31. 12. 2012 stanovil výkupní cenu ve výši 2.830 Kč/MWh a zelený bonus ve výši 1.770 Kč/MWh a u výroby elektřiny spalováním čisté biomasy v nových výrobnách elektřiny nebo zdrojích s datem uvedení výrobní do provozu do 31. 12. 2012 stanovil výkupní cenu ve výši 3.530 Kč/MWh a zelený bonus ve výši 2.470 Kč/MWh.

[11] Současně Energetický regulační úřad v bodu (1.7.4.) cenového rozhodnutí stanovil, že stávající výrobnou elektřiny pro účely bodu (1.7.) se rozumí výrobní elektřiny, uvedená do provozu do 31. prosince 2012, u které byla do 31. prosince 2012 včetně provedena změna využívání primárního energetického zdroje ze spalování neobnovitelného zdroje nebo spoluspalování biomasy a neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy, a to bez investice do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, kterými se rozumí zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor.

[12] Právě posouzení toho, zda lze výrobnou elektřiny, kterou provozuje stěžovatelka, považovat za nový zdroj, anebo zda se jedná o stávající zdroj, je mezi stěžovatelkou a žalovanou spornou otázkou.

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že provozovna stěžovatelky naplňuje definiční znaky „stávající výrobní“, neboť neinvestovala u svého zdroje do nového pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. U stěžovatelky totiž došlo jen k investici do již existujících hlavních částí elektrárenského bloku. Ze spisové dokumentace a nesporných tvrzení účastníků řízení plyne, že si žalobkyně pronajala funkční elektrárenský blok s výrobou elektřiny a tepla ze spalování uhlí se všemi jeho hlavními částmi (kotel, parní rozvody, turbína a generátor), který následně pouze upravila pro spalování a výrobu elektřiny z biomasy. Vynaloženými investicemi tedy nově nepořídila všechny hlavní části elektrárenského bloku, nýbrž jen upravila již existující součásti pronajatého elektrárenského bloku tak, aby v něm bylo možné vyrábět elektřinu z biomasy. Stěžovatelka tudíž nenaplnila jednu ze základních podmínek pro vznik nároku na čerpání podpory (formou zelených bonusů) na elektřinu vyrobenou spalováním čisté biomasy v nových výrobnách nebo zdrojích elektřiny, neboť neinvestovala do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. Navzdory tomu však stěžovatelka uplatnila a přijala zelený bonus ve výši 2.470 Kč/MWh určený pro nové výrobní u provozovatele distribuční soustavy namísto zeleného bonusu ve výši 1.070 Kč/MWh, čímž svým jednáním naplnila znaky správního deliktu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, neboť přijala nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 3.458.614,60 Kč.

[14] Podle Nejvyššího správního soudu je nerozhodné, že po provedené investici výrobní splňuje požadavky na účinnost využití energie při výrobě elektřiny, které jsou kladeny na nové výrobní. V oblasti veřejnoprávní podpory je to primárně zákonodárce, kdo určuje, jakým způsobem bude podporovat jednotlivé oblasti výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. V projednávané věci přitom zákonodárce k finálnímu rozhodnutí o výši podpory pověřil Energetický regulační úřad, který svým rozhodnutím upřesnil podmínky vzniku

nároku a následného uplatnění zeleného bonusu. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu přitom není svévolné a je z něj zřejmé, že vyšší podpora směřuje k těm zdrojům, u nichž došlo buď k pořízení, anebo úplné výměně hlavních částí elektrárenského bloku, což jsou objektivně investice spojené s vysokými vstupními náklady. Vyšší podpora právě těchto zdrojů oproti podpoře stávajících zdrojů je přitom legitimní, neboť je spojena se zmíněnými vyššími náklady na jejich pořízení. Nejvyšší správní soud připouští, že výrobná stěžovatelky skutečně může mít stejnou či snad dokonce i vyšší účinnost než některé zcela nové zdroje, nicméně Energetický regulační úřad rozhodl o vyšší podpoře zejména tam, kde vznikly s pořízením příslušného zařízení vyšší náklady, které má právě zelený bonus napomoci výrobcům elektřiny nahradit. Je nezbytné současně doplnit, že i u změn v rámci stávajících výroben je přiznána podpora formou zeleného bonusu, byť v nižší výši.

[15] Srovnání právní úpravy podmínek podpory pro výrobu elektřiny z biomasy s podmínkami podpory pro výrobní využívající vodní a větrnou energii je nepřiléhavé. Jak bylo uvedeno výše, je primárně na zákonodárci, zda a jakým způsobem vymezí podmínky podpory pro podporované zdroje energie s ohledem na stáří využívané technologie či pořízení nové technologie, a není v rozporu s principy rovnosti, aby pro podporu jednotlivých výrobních zdrojů platila odlišná právní úprava.

[16] Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka výše investice, jejího rozsahu a dopadu není v kontextu projednávané věci relevantní. Je zřejmé, že ani důkazy předkládané stěžovatelkou nesvědčí závěru, že by její investice směřovala do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. Modernizace sice upravila hlavní technologické celky (palivové hospodářství, kotelna, strojovna, VN a NN rozvody, vodní hospodářství), nicméně ani takto nelze rekonstrukci považovat za pořízení uvedených technologických celků.

[17] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s městským soudem i správními orgány uvádí, že zajištění právního titulu k užívání výrobní nelze považovat za pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, a to ani přesto, že se jednalo o zajištění za úplatu (nájemné). Již městský soud přiléhavě upozornil, že účelem podpory je motivovat výrobce elektřiny odstupňováním výše podpory pro výrobu elektřiny vyrobené spalováním čisté biomasy a poskytnutím nejvyšší podpory novým výrobnám speciálně konstruovaným a stavěným pro spalování biomasy, nikoli motivovat výrobce k pronájmu výroben, které již existují, a umožnit tak přijímat vyšší podporu navzdory tomu, že nebude investováno do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. Nájemné proto nelze považovat za investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, na což upozornily stěžovatelka i městský soud a správní orgány. Nastíněný závěr nicméně nevylučuje uplatnění nároku na zelený bonus při pronájmu elektrárenského bloku, jen vylučuje nájemné jako náklad na pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, čehož se domáhala stěžovatelka.

[18] K přípustnosti nepravé retroaktivity cenového rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že změna právní úpravy směřuje k legitimní ochraně veřejného zájmu na šetrném přístupu k životnímu prostředí, což může být spojeno i s jistými zásahy do majetkových práv výrobců elektřiny. Podle Nejvyššího správního soudu nelze legitimně

pokračování

předpokládat, že v průběhu času nedojde ke změně podpory jednotlivých druhů zdrojů elektrické energie. Naopak, takové změna, není-li projevem libovůle, je přípustná a v určitých případech i žádoucí. Ostatně i městský soud upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, bod 85, podle kterého *„volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně-ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“*

[19] Stěžovatelka se mylí, pokud uvádí, že za protiprávní stav nesou odpovědnost správní orgány. Bylo na stěžovatelce, aby uplatnila zelený bonus ve správné výši, přičemž tuto odpovědnost nemohla stěžovatelka přenést ani na administrátora podpory. Tím se daná věc odlišuje i od věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 188/2013. Operátor trhu totiž není v pozici správního orgánu, takže z jeho jednání, tj. že vyplatil stěžovatelce zelený bonus v požadované výši, nelze bez dalšího dovozovat, že stěžovatelka postupovala v souladu se zákonem. Otázka, zda dřívější cenové rozhodnutí č. 8/2008 zaručovalo stěžovatelce podporu v plné výši, nemá pro posouzení dané věci žádný význam, neboť v ní bylo aplikováno jiné cenové rozhodnutí. Proto se Nejvyšší správní soud touto problematikou nezabýval.

[20] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem poukazuje na § 93 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, který v době, kdy žalovaná u žalobkyně prováděla předmětnou kontrolu (od 18. 4. 2012 do 28. 5. 2012), nesvěřoval žalované pravomoc provádět kontrolu podle zákona o cenách. Ta jí byla svěřena až novelizací energetického zákona s účinností od 30. 5. 2012, kdy § 93 odst. 1 písm. c) znělo: *„Státní energetická inspekce kontroluje na návrh ministerstva, Energetického regulačního úřadu nebo z vlastního podnětu dodržování zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen.“* Z uvedeného vyplývá, že žalovaná v průběhu uvedené kontroly nemohla zaměřit kontrolní zjištění na dodržování zákona o cenách. Správní orgány tak stěžovatelku neudržovaly v jistotě, že naplnila veškeré zákonné požadavky pro čerpání zeleného bonusu v uplatněné výši.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu